

Idet Provstens Kalesche kom tilsyne ude mellem de nordre Bakker, begyndte Kvinderne at trække ind i Kirken, hvorimod Mændene samlede sig paa bægge Sider af Indgangen for her at modtage Provsten i Flok og uden at hilse. Dette skete ligeledes paa Forslag af Væveren. Som han havde sagt: „Der staar ingen Steder skrevet, at Folk skal tage Hatten af for deres Præst.“

Denne lille Indlednings-Skærmydsel mislykkedes dog tildels, idet der var enkelte, hvis Mod i det afgørende Øjeblik ganske svigtede, medens der var andre, hvis højre Haand ligesom under Paavirkning af et ubetvingeligt Instinkt foer halvvejs op til Huen, idet Provsten gik forbi.

Et Par Minutter efter, endnu før alle Mændene var kommen indenfor Kirkedøren, begyndte Salmesangen under Hjælpe lærer Johansens Ledelse.

Sangen lød ikke ilde, skønt hele Menigheden, baade Mænd og Kvinder, straks istemte med udfordrende Kraft. Hvor meget ondt man end kunde sige om den gamle, skumle Munkekirke — og dens mugne Kælderluft og grønskimlede Hvælvinger var ofte blevet bravt spottet i Væver Hansens Forsamlingssal — den ejede i hvert Fald en velgørende Evne til at bryde og mildne Stemernes raa Styrke. De høje Loftsbuer samlede det forvirrede Tonemyr i fredelige Harmonier og kastede det tilbage som Melodi. Ja, endog Menighedens uaf-ladelige Hosten og Harken og Provstens kraftige Næsepudsen foran Alteret gengaves af Hvælvingerne med en Højtidelighed, forlenedes med en Overjordiskhed, der uvilkaarlig stemte til Andagt.

Efter at to Salmer var afsungne, trak Hjælpe lærer Johansen sig ind i sin lukkede Stol. Med genlydende Skridt skred Tønnesen ned over Kirkegulvet og steg op ad Prækestolens Trappe, hvis Trin knagede under Vægten af hans svære Legeme.

I dette Øjeblik hørtes Lyden af en Vogn, der standsede udenfor paa Vejen; og netop som Provsten